סתם שבוע רגיל

את, איזה יום נהדר היום. שני הילדים שלי הלכו בבוקר לבית־הספר, והשאירו לי דירה, כדי להתבודד בה כמה שעות. אחרי שהם היו יהודים גלאט־כושר, שחגגו את הפסח במשך 19 יום, ואחרי שהיו מרוקאים למהדרין וחגגו גם את המימונה, ואחרי שיום אחד הם פתאום הפכו לפועלים קשיי־יום וחגגו את ה־1 במאי, נעים מאוד להיווכח שלפעמים הם גם תלמידים. זאת אומרת, עד לשבוע הבא, שאז הם יהיו ישראלים גאים, ויחגגו את יום־העצמאות, ולא הרבה אחריו הם שוב יחזרו למקורות ויחגגו את ל"ג בעומר ו... מה אני בכלל מתלוננת, הרי שביתות־מורים כמעט ולא היו השנה. גם כן משהו.

● ● ●

ממש מתה על שעון־קיץ. השמש שוקעת בדיוק בזמן ארוחת־הערב מעל לשולחן־האוכל. היום מתארך, כאילו מספיקים

להפוך העוף על ביטנו
שומר על העסיסיות

יותר, והכי־הכי אני אוהבת לקום בבוקר ובמשך כל היום להגיד לעצמי שבעצם קמתי ב־7.

פתאום נזכרתי שבשנה שעברה, לפני שהכניסו את שעון־הקיץ לתוקפו, היו כמעט מהומות. היו בעד והיו נגד והדתיים יכלו לקום בבוקר כדי להתפלל או לא יכלו, ושר־הפנים צעק על שר־האנרגיה ושר־האנרגיה העליב את שר־הפנים, והיתה הרגשה שהנה, הממשלה הולכת ליפול בעניין שעת־אור אחת. והשנה — כלום.

סתם יום אחד הודיעו ברדיו ובטלוויזיה שצריך להזיז את השעון שעה אחת קדימה. אז המסקנה המתבקשת היא שכנראה מישהו מאוד מתרשל בתפקידו או שבשנה שעברה מישהו סתם בילבל את הביצים. או אולי זה ההבדל בין יצחק פרץ ואריה דרעי, ושלא תעזו בשום אופן לשאול אותי את מי אני מעדיפה.

● ● ●

נכנסתי לחנות־חזיות וביקשתי לקנות חזיה. בעלת החנות — שאותה אני מכירה שנים רבות, אבל היכרות מאוד שיטחית, כזאת של „שלום, מה שלומך?" — שאלה איזה חזיה אני רוצה. חזיה יפה, אמרתי לה. למה? בעלך נסע לאיזה מקום? צחקנו, סיפרנו עוד כמה בדיחות וקניתי שתי חזיות. אחר כך, כשסיפרתי את הסיפור לחברותי ולבעלי, כולם אמרו שזו היתה גסות־רוח מצד המוכרת, והוסיפו שאם אני נהנית מבדיחות כאלה סימן שאני משוגעת.

אני לא מתווכחת עם העובדות. רק רציתי להגיד שכנראה להיות משוגעת זה דבר נהדר, כי הדברים, תחת להרגיז אותך, מצחיקים אותך, והעולם נראה כל־כך יפה.

אגב, בעלי לא נסע לשום מקום.

● ● ●

הנה טיפ נפלא שקיבלתי מטובה ארן, אשה מקסימה וטבחית מעולה. כשאופים עוף בתנור כדאי להשכיב אותו על הבטן, כלומר הגב של העוף יהיה כלפי מעלה. השומן של העוף נמצא דווקא בגב, ותוך כדי האפייה יתפזר השומן וישמור על עסיסיות העוף האפוי. זו סיבה ראשונה. הסיבה השנייה היא שהעוף המוגש לשולחן לא ייראה כאילו הגיע במיוחד לבדיקה גינקולוגית, כמו שהוא נראה אצל כולנו עד עכשיו.

● ● ●

אם עד עכשיו טרם קניתם או קראתם את סיפרו של יאיר גרבוז תמיד פולני, תעשו משהו בנדון. שימו את הספר בסלון ליד הטלוויזיה, ובכל פעם שמדברים שם על המשבר במיפלגת־העבודה, על מזג־האוויר בגואטמלה־עילית, על מה אמר הרבי מלובביץ' על הרב ש"ך ולהיפך, קחו את הספר של גרבוז, פיתחו באיזה דף שלא יהיה וקיראו קצת.

כל האמור לעיל נכון רק אם קטע כמו הקטע הבא עושה לכם סיבובים בבטן ודמעות צחוק בעיניים:

„בתור ילד פולני היו לי הרבה מאוד מישחקים וצעצועים: שישה זוגות גרבי־צמר טהור, שתי אפודות מצמר נפלא ועשר גופיות כותנה. במקום דמי־חנוכה קיבלתי פיג'מת־פלנל משובחת, מעוטרת בשושנים בצבע ורוד. המילה הלועזית הראשונה שלמדתי היתה טריקוטאז'. באלבום שלי אני מוצא צילומים שבהם אני, ולא כפיל, מבצע פעולות מסוכנות ונועזות כמו רכיבה על אופניים. האופניים היו, כמובן, רכושו של הצלם ונשענו על רגלית ונתמכו על־ידי זוג הורים שגם במצב הלולייני הזה היו מודאגים מאוד. אני מוצא צילומים שבהם אני נראה לבוש בגדי מלח וכובע מלחים — וזה היה, כמובן, תחליף ללימודי שחייה."

ועוד מישפט שאני מוכרחה: „עד עצם היום הזה, היכולת שלי ליצור הקשרים פגומה, בגלל מישפטים כמו: ,במחבת יש שניצל וצ'יפס. אבא ואני נוסעים להלוויה.'"

ספר חובה לכל מי שיש לו אמא מפולניה ולא חשוב מאיזה מוצא.

● ● ●

בזמן ארוחת־הצהריים אצלנו יש סדר. אני מכינה את האוכל ומגישה. הבן הגדול שואל למה שוב יש מרק שאכלנו בשבוע שעבר, ולמה אין תוספת של קישואים, ולמה מגישים אצלנו פירות במקום מנה אחרונה.

הבן הקטן, לעומת זאת, מספר בדיחות. הוא חושב, כנראה, שתפקידו בחיים זה לשעשע את בני־המישפחה.

הנה הבדיחה האחרונה:

ילד אומר לילדה: בואי נשחק כאבא ואמא. עונה לו הילדה: אתה כל־כך מיושן, חביבי, בוא ונשחק באבא ומזכירה.

תמיד אחרי שהוא מספר לי בדיחה כזאת הוא גם אומר: אני מקווה שהבנת...

● ● ●

תיירת נחמדה שפגשתי בתור בדואר אמרה לי שהיא מאוד מתפעלת מארצנו היפה, המעניינת והבלתי־צפויה. טוב, בעניין היופי והעניין הסכמתי איתה, אבל את עניין הבלתי־צפויה ביקשתי לברר אצלה.

הסבירו לי, ענתה לי התיירת, שבכל העיתונים שלכם מפרסמים כל יום את מחירי השוק השחור, וגם הראו לי אתמול איך המישטרה שמה סנדל־דנוור למכונית, ואיך תוך שלוש דקות מגיע מישהו שמשחרר את המכונית תמורת כסף.

מה שהתיירת שלי לא ראתה זה פירסומת חיה לשיחרור הדנוורים. צלם המערכת ראה וגם צילם סנדל־דנוור תלוי על עץ ב־אבן־גבירול ועליו כתוב בדיוק לאן לטלפן לשיחרור מיידי.

צודקת התיירת — יפה, מעניינת ובלתי־הגיונית.

סנדלי־דנוור על עץ
מיספר טלפון לשיחרור־מוקדם

חדשות אוכל

חברת טעם טבע, המתמחה במוצרים האורגניים להבריא אותנו, גופנית, לפחות, יצאה לשוק עם סובין שיבולת־שועל (קווקר, בלעז). מחקרים הוכיחו — כך טוענים אנשי טעם טבע — שסובין שיבולת־השועל מביא לירידה של 12%־26% בממוצע ברמת הכולסטרול (אם אוכלים אותו כמובן). אפשר למצוא בחנויות־טבע וברשתות־השיווק באריזה של 250 גרם במחיר 4.80 שקלים.

* * *

ועוד דבר שנעשה בארץ לשם נרדף לבריאות — טבעול, שיצא עם ארבעה מוצרים חדשים: המבורגר אמריקאי מן הצומח, לאזניה מן הצומח, שניצל צרפתי מן הצומח עם פטריות ביין וטבעולים סיניים.

לפני שהלכתי לראות את הסרט איש הגשם שמעתי עליו דברים נפלאים. בימאי — מדהים! תסריט — גאוני! מישחק — אין מה לדבר! עריכה — מהממת! צילומים — בלתי־נשכחים. האוסקרים — בכמויות מיסחריות.

ראיתי את הסרט. יופי. מאוד יכול להיות שאילו לא שמעתי את כל הדברים הנהדרים הייתי נהנית הרבה יותר.

ולמה כל הסיפור על איש הגשם? כי אילו היו אומרים לי שיש מאכלים צימחיים טובים,

שום כתוש מהקיבוץ
הוראת־קבע אצל הבעל

אולי הטבעול היה טעים גם לי, אבל אחרי שאני שומעת שזה כמו המבורגר, כמו אוכל סיני, כמו לזניה איטלקית וכמו שניצל צרפתי ביין ופטריות — מה אפשר כבר לומר? בריא.

* * *

ואחרון־אחרון חביב לטעמי שום כתוש של קיבוץ דורות. בבית הפרטי שלי, כאשר אין שום, כולם מאבדים את העשתונות ואף אחד לא יודע איך לבשל. מסיבה זאת דאג בעלי, שהוא הממונה על קניית מוצרים תוצרת חוץ, לקנות מדי פעם צינצנת של שום כתוש ולהחזיקה במקרר ליום־חסר־שום.

ניסיתי את השום הכתוש של קיבוץ דורות, ועם יד על הלב הוא יותר טעים, וזאת מבלי להזכיר את העובדה שסיפרו לנו במסיבת־העיתונאים שבשום הקיבוצי אין כל חומר משמר, אין חומצות וכולו טיבעי. צינצנת קטנה ב־6 שקלים, צינצנת גדולה ב־7.5 שקלים.

ומי שלא יודע ששום זה בריא־בריא־בריא — שלא יאכל.